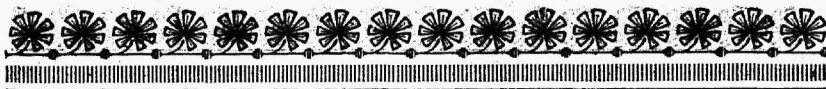

**K
O
O
N
D
I
S**

Saateks.

Armsad Tartu Linna Tööstus-Majandus-
õpilastekooli Seltskondliku Koondise tege-
lased ning kooliõpilased!

Seltskondliku Koondise juhtivate jõudude
intensiivsel tegevusel on ilmunud ajakiri
«KOONDIS», mis teatud määral peegeldab
Teie huve ja soove ning võimaldab Teie
eneseavaldamist.

Oleks väga soovitav, et ka tulevikus
«Koondis» ilmuks veel täielikumalt ja mitme-
kesisemalt, mis pakuks huvitavat materjali
oma lugejaskonnale.

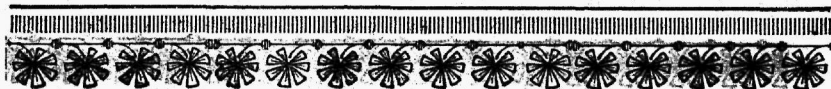
Seltskondliku Koondise liikmed ja õpila-
sed! Toetage oma ajakirja kaastöödega ja
ostmisega, mis oleks tagatiseks Teie ajakirja
edaspidiseks ilmumiseks.

Parimat edu ja kordaminekut Teie aja-
kirjale

soovib

M. VELLEMA

(direktor)

KOONDIS

TARTU LINNA TÖÖSTUS- JA MAJANDUSÕPILAS-
TEKOOLI SELTSKONDLIKU KOONDISE AJAKIRI

Nr. 1.

DETSEMBER 1932.

1. a.

S 5403
(18.10.40) 3f-5034

Nägematus taevakuristikus vilguvad üksikud tähed, hämaruses paistab metsariba värviline palistus läbi heinamaa, kadudes udujoonena tuhmi kaugusse.

Õö. Mil algab kevadpäev? Mil kevadöö, kus kuulda on vaid noorurite hõiskeid, läbi värsket kevadõhu, üle muru, heinamaade, niitude, levib eluküllus? Noorusest peegelduvad kuldsed hüved, kuldne koit, milliseid näeme vaid hetkil elus. Ilus on noorus, ilus on elu, noorus on täis värsket vaimu, täis rõõmu. Ent varstigi tuleh pöörang, möödub kevad, suvigi, saabub tormiline, vinguvate tuultega sügis. Kolletuvad lehed ja see on aeg, mil tagasi vaadata hälle mälestusile minevikust. Nii on elu, nii ta veereb, luues uusi teotsemisrikkaid hetki ellu.

Elu on täis pettumusi, aga noorurite hooleks jääb nende lahendamine. Ela, teotse — siis leiad midagi, mida hinnatakse kõrgelt. Teotse, siis ei rõhu su hinge loidus ega ükskõiksus, sest sa oled noorur. Ei tohi eluga pettuda, et varakult halliks minna, et varakult kaotada heletust noorusest, elust. Noorur, ära pörka tagasi oma ülesannete ja ideede eest, ära jäta neid teiste hooleks, ehk on teised kehvemad neid teostama; teotse, siis võid näidata, et oled siiski midagi suutnud.

Anduge innukalt toimingule, isetegevusele, see on troostiks ja ergutajaks. Sest midagi pole traagilisemat elus, kui ükskõiksus ja tegevusetus olek. Sellepärast olge valvel, ärge unustage noorurid, omi ülesandeid. Teotsege ja saatke ümbrusse omi esimesi kuldkiirilisi vaateid, mis soovivad kõigile hääd teed ja võim-
sat edu ellu.

«KOONDISE» TOIMKOND.

Dir. hr. M. VELLEMA.

Kui vaatame tagasi õpilaskonna tegevusele, organisatsioonide tööle, mis meie koolis töötavad, siis peame mainima dir. hr. M. Vellema lahket ja sõbralikku vastutulekut. Kõikjal on ta meid aidanud ja kõikjal on ta meie hääks sõbraks ning toeks olnud.

„Seltskondliku Koondise“ arengust.

12. septembril 1930 a. sügissemestril kutsuti A. Künnapuu, A. Feldmanni ja F. Hindriksoni algatusel kokku Seltskondliku Koondise asutamiskoosolek. Koosolekust võtsid osa umbes 65 õpilast. Enamjagu neist astusid kõik liikmeteks.

Koondise juhatusse valiti: esim. A. Künnapuu, abiesim. R. Feldmann, laekuriks A. Feldmann, abil. Leida Hindrikson, kirjat. A. Paurson, abikirjat. Elsa Roots.

Revisjonikomisjoni valiti: õpet. J. Jaanisto, õpil.: F. Hindrikson, ja Erna Pruks

Esimisiks auliikmeiks valiti: dir. M. Vellema, õpet. J. Jaanisto, Ida Muuga ja J. Nõges.

1931 a. valiti auliikmeiks juurde: õpet. Ester Johanson, A. Heydock, V. Nõges ja 1931 a. sügisel valiti veel: F. Hindrikson ja A. Feldmann. Kõik auliikmed on „S. K.“ arengule ja tegevusele kaasa aidanud, eriti aga: dir. hr. M. Vellema, õpet. J. Jaanisto ja pr. Ester Johanson.

Juba ennem kutsuti ellu kuus kolmeliikmelist toimkonda, mis tegutsevad vastavalt oma iseloomule. Toimkondasid on, nimelt: 1) Kirjandus-Kunsti toimk., 2) Spordi-, 3) Male-Kabe, 4) Usu-Karskus-, 5) Foto-, Raadio-, Muusika-, Näite-, 6) Keelte-toimkond.

Viimasel ajal on toimkonnad aktiivset tegevust näidanud, näit.: keelte toimkond korraldab esperanto kursust ja spordi toimk. on muretsenud oma liikmetele kord nädalas saali, võimlemistunni jne.

Alati on Seltskondlik Koondis kaasa aidanud igale kooli, või õpilaskonna ettevõttele, kus vajalik ja teeb ka seda tulevikus ning püüab töötada õpilaskonna häa ea eest.

Enamik senini väljaantud seadusist ja määrusist on õpilaskonna esinduse poolt vastu võetud, mis on väljatöötatud Seltskondliku Koondise liikmete poolt.

Præguses Seltskondliku Koondise juhatuses töötavad õpil.: esim. Joh. Grünvald, abiesim. V. Tilga, koondisevanem O. Voikman, laekur Olga Rodima, kirjat. E. Luht, kirjat. abi Aliede Parv, varur. Amanda Örrak. Revisjonikomisjoni valiti: esinaine A. Lemmats, abiesinaine Lydia Kusnetsov, kirjat. Elvi Kade.

JOH. GRÜNVALD.

Olen väsinud.

Väsinud olen — luba puhata hetkeks valutav — mõõnav hingepiin — luba ma unustan valulikum oiged, unustan pisarad ja ohked. . . . Kuula, kuis jutustab, kuis kõneb lootussäde hinges — kuis räägib ta helgeist tähtist, mis kumamas kauguses — päikesest, mis särama tahab lõõmates lüüa su rinda. —

Kuid ei — oled matnud, murede õõ mu rinda, oled mäsind mind paksu härmatisse, tema hõlma. Oled suutnud vajutada mu huulile valuliku, põlgliku maigu — oled suutnud teha minust rauga — rauga ilusamas noorusajas, kurvalt, lootusetult, kurva ja väsinud hingega. . . . Olen väsinud — luba puhata hetkeks. . . .

O. R.

Tulisambad öös.

Öös näen tõusvaid tulisambaid,
Neist süttivat tulemerd,
Ja leeke laiali langvaid —
Kõik taevast punast kui verd :

Näen leeke tõusmas õhku,
Maa peal ju põlemas tuld, —
Ta tahab purusta, lõhku
Ja hävita templid, kuld:

Näen tuld äratamas rahvaid,
Sügavõise une seest,
Mehi üles tõusmas vahvaid
Ja naisi, ma leian eest!

Ja leian ma eest ka rauke,
Tuld põues on kandnud nad,
Ja leian märtrite haude, —
Kust leegid veel tõusevad.

Ja enda südamest leian:
Tuld leekiv, põlevat ma,
Hõõg' süsi laiali kannan —
Leek kõikjal peab süttima!

Paisu leek suureks, põleta,
Aastasadade rooja,
Sütti vägevaks, ärata,
Inimsüdan sa sooja.

Sütti leek üle maailma,
Tulileek orjuseõõs,
Raja nii õiguse ilma'
Ühenda rahvaid, kes tõõs!

H. R.

Seltsis.

Sinuga olen mu jumaldet neid,
Sirelid hääletud varjavad meid.
Tiik vaikne, ei häälitse lind,
Sääl hämaras salaja suudlen ma Sind.

Veel kaugel on koit, täht kahvatand
Kuu unine, vaob hall pilvede võrk.
Kõik vaikne, mets vait, ei häälitse lind,
Sääl hämaras salaja suudlen ma Sind.

«Roheline»

A. JÜRGENSON †, esimene õpilasvanem.

Mina — teate isegi, kes — olen, isa, ema ja iseäranis saia-
naiste jutu järele ükskord sündinud ja nimelt aastal 1908,
Tartus . . . Pean kahjuks tunnistama, et ma ei mäleta oma
sündimist, ega tea sellegi kohta keegi täpseid ja tõele vastavaid
andmeid. Kirikukirjad või raamatud räägivad mu sündimise
kohta kahte moodi: esimesel leheküljel, ma olevat sündinud
30. juunil; aga teisel leheküljel tõugatakse see kõrvale ja kin-
nitatakse, et 1. juulil. Viimane on vist õigem, sest on kõik mu
tunnistused, peale ristimistunnistuse, selle kuupäevaga märgitud.

8

Isegi on inimesi olemas, kes on mu ristimisel olnud, need tõendavad: ma olevat kell 10 õhtul, võta nüüd kinni, mil sündinud. . . Ja kui keegi soovib seda teada, siis olgu nii lahke, küsigu suure ja punase ninaga saianaise käest, kes istub ööd-päevad läbi oma mulluaastaste saiadega ringpoe trepil . . . Peale ristimise kandsin ma muidugi kleiti. Jalanõud, no nende kohta ei tea ma midagi öelda. Hiljem sain esimesed püksid, mis enam aiateiba otsas rippusid, kui minu jalas . . . Soovisin alati, et istuks keegi minu kätki juures, laulaks, kussutaks ja sellejuures õõtsutaks vahetpidamata kätki . . .

Kasvasin suuremaks. Õppisin tundma iseennast ja ümbrust, sest minu kodune seisukord oli väga raske. Majandusolud ei lubanud mind harida õppetöödega. Kuid siiski lõpetasin algkooli, käisin keskkooliski ja lõpuks 1924 a. sügise algul astusin Tööstusõpilaste kooli.

Aeg lõpetada ja mu elulugu on käesoleva ajani märgitud . . .

«Kooli tahan ma minna!»

«Ihaldan haridust üle kõige!»

Kas jõuan kord oma ideaalile lähemale ja kas saan nad kord kätte, seisab tumedana mustas minevikus. — Tuleb oodata, mis tulevik toob, mida läkitab UKU mulle . . .

Elulookirjeldusest väljavõtteid teinud

Joh. Grünvald.

Põhjamaa.

Kord ütles üks sõber: «Eks jätame maha,
Me tujuka kodumaa, kaugele taha,
Ja rändame võitvasse lõunasse!»
See kõik sulas ta sõnasse.
Eks annud Sa tahtmise võimule toitu,
Eks kasvatand kindlaks sa vahvuse võitu.
Tõrm, mis mühas ja mässas talve a'al?
Eks tunnud Sa põues siis leekivat loitu,
Kui nägid Sa jaaniõöl Eha ja Koitu,

Üksteise rinnanaal.

Kas Sind siis sugugi ei kütkesta,
See kare, aga kaunis põhjamaa!
Ja võõramaa ilu, ning metsade müha,
Ei vaigistaks iial Su südame iha:
Sind põhjamaaga köitvad salavööd;
Ja — heidad kord pubkele, väsinud keha,
Siis üksinda toomede, kaskede koha,
Sul' soovimas õndsat ööd . . .

J. G.

Pimeduse katte all

ehk

Ühe suurepärase nalja üllatav lõppvaatus.

„Õilis unelm“

Rajala kõrgema algkooli magamistuba. Nõrk lambituli heidab tumepunast helki tuhmidele, mustunud seintele. Iga harjumata silmgi võib leida nendel, koolipoiste «sõrmejälgi», millised väljenduvad päämiselt tindiplekest, karikatuurses stiilis, jooniseis, päevakohaseis salmes, arutuis ja muis ebakorrektses ja banaalseis kritselduis. Sellele lisaks ehivad kollakas-valget lage umbes samavärvingus, hajuvad kohviplekid ja ahju juures, prügikasti kõrval vedelevad hallitanud lihatükid, leiva- ja saia suutäied. Kõikjalt paistab korralagedus nagu oleks siin tornaado või taifun oma hävitustööd teinud. Akendel puuduvad mitmed ruudud ja needki olemasolevad on äärmuseni lipitud-lapitud. Kõle sügistuul puhub vingudes läbi aknapragude tupp. Keerutab korraks sumbunud halvalehalist õhku ja haihtub siis. Sängid — oi, nende suhtes valitseb täielik Soodoma ja Komorra. Üks voodi seisab keset tuba, kuna teised — seinäärsed, annavad mingi korrapärasuseta laadapäeva ilme.

Nad magavad vist — need koolijätsid. Tumedad norsked täidavad tuba. Nad magavad — aga mitte kõik . . . Kindlasti mitte! Hetketi kuulduv sosistamist ja naeru. Voodite omapärane nagisemine kinnitab mõnede ülevalolekut.

«Hei, Kaasik! Tõuse üles! Hommik juba!» hüüab korraga ahjujuures olevast süngist mustade juustega teravaninaga poiss. Keset tuba olevast voodist kuuldu mingisugune segane ümismine. Järgneb vaikus.

«Kaasik üles! Ruttu! Kell on kolmveerand seitse. «Vana» käis juba ülesajamas — sa ei kuulnudki seda!»

Magaja kesk tuba liigutab ennast, kääneb nohisedes teise külje ja uinub norsates.

«Tõuse nüüd . . . vaata, kus sa oled? Sõidab magades, no mis sa veel ei mõtle!» jätkab poiss oma hüüdmist. Hüüetav aga ei liigutagi. See ei rahulda hüüdjat. Ta tõuseb voodist. Ta on pikk ja peenike. Käed on kondised, suured. Nägu iseloomustavad, teravad põsenukid ja mustad silmakulmud. Kiirel sammul astub ta Kaasiku süngi juurde. Ainsa käeliigutusega on sellel tekk päält tõmmatud. Tõmbaja kuulatab . . . Kaasik magab märkamatuks ja sügavasti.

«Susi, kas ta magab või?» küsib keegi magajaist.

«Magab kui kott, kalla või tõrva kaela!»

Susi sammub tagasi voodisse, palgel kaval naeratus.

«Tead sa, Ruudi, mis meie Kaasikule teeme!» pöörab Susi oma sünginaabri poole. Mängime vingerpussi!» vastab see.

«Sul on õigus, aga nimelt millise . . .?»

«Võtame teki päält ja viskame ahju pääle, kui tal siis viimaks külm hakkab ja virgub, no siis ta aga veel vihastab ja otsib . . .»

«See ei ole veel midagi, midagi paremat, keerulisemat!»

«Tõstame voodist maha ja paneme voodi alla.»

«Ka seda on vähe. Päälegi võib ta veel seejuures parajal silmapilgul ärgata ja siis . . . tead isegi . . . sa tunned ju Ilmar-Kaasiku rusikaid . . .?» seletab Susi tõsinedes.

«Tunnen, tunnen väga hästi. Praegu veel ribikondid valutavad ja silmakulm aina sinetab puha . . .» sõnab Ruudi sinist silmakulmu katsudes.

«No vaat siis, ja kui ta nüüd su käsile võtab, oled ribikondidest sama hästi kui ilma. Samuti silmakulm muudab oma värvi punaseks. Kindlasti sünnib nii.»

«Peame kavalasti toimetama. Kavalasti, nii et lõksu ei lange. Tasa ja targu!»

«Aga kuidas? Millisel viisil? Arva ära!»

«Kõidame voodi külge . . .!»

«Väga labane ja vananenud viis . . . midagi erilist, uut . . .»

Poisid vaatavad nõutult üksteisele otsa. Viimaks pajatab Susi: «Vingerpuss peab tore saama! Suurepärane! Mõistad . . . hiiredki põranda all peavad seda naerma. Nüüd aga asja juurde. Kui mina selle välja mõtlen (toreda nalja), siis annad mulle saia, võid ja liba. Nii? Mis?»

«Saad, saad toreida portsjoni. Mõtle aga kiiresti . . .» sõnab Ruudi uudishimulikult. «Silmapilk, silmapilk, varsti on käes . . . varsti . . . ära aga magama jää!» vastab Susi asjalikult, paneb käe meelegohale ja mõtleb.

Ruudi võitleb pääletükkiva unega. Susi pingutab mõttetgevüst. Ümberringi valitseb endine miljöö. Laual põleb lamp ja heidab punakat valgust magavate poiste nägudele. Kuuldub vaid magajate tasane, ühetooniline hingamine, millisesse segunevad mõningad nõrsked ja liigutuste kahin. Seinä äärne magav poiss räägib midagi unes, seejuures vehkleb käte ja jalgadega nagu tõrjuks ta kärpseid eemale. Viimaks näib ta vaenlastest võitu saavat, tõmbab pooleldi mahalangenud teki päälle ja uinub. Rott põranda all krõbistab vahetpidamata. Viimaks leiab ta omale avause ja vilksatab tuppä, prügikasti juurde, kus kehakinnitust külluses. Akna taga vingub tuul. Rajala härrastemaja pargis kohisevad puud. Kukk laulab oma esimest laulu.

«Käes juba!» hüüab Susi mõneminutilise mõtlemise järele. «Leidsin aga toreida vingerpussi! Hah-hah-haaa! No nüüd saab alles naerda, nii et kõht valutama hakkab . . . Oi, oi, oi, hah-hah-haaa! Kuratki naerab seda nähes. Naerab tõesti; naerab, et silmad vesised . . . hah-hah-haaa. Pagana tore!» lisab ta hoogu sattudes juurde.

«Tõesti — oi seleta mulle ka!» pärib Ruudi ja tõuseb istukile. «Seletan kohe. Enne too aga tükk saia siia . . . kõht mängib päris vilepilli.» . . . Ruudi tõuseb sõnalausumata voodist. Võtab kuu taskust võtme ja läheb kasti juurde.

«Pane võid kah päälle, paksult hästi . . . muidu jääb kurku kinni ja ega see enam hää ole!» hüüab Susi Ruudile tagant järele ja muigab endamisi kavalalt, kelmikalt. . .

Susi kõva kõneluse päale tõusevad mõnedki magajad istukile. Avavad unised silmad ja küsivad haigutades: «Mis lahti?»

«Tuli lahti! Tuli lahti! Õige pimesikud ei näegi seda veel!» Karjub Susi kõigest kõrist ja näitab käega akna poole.

«Mis, kus? Tuli lahti või, mis?» kostavad ehmunud hääled. Mitmed hüppavad voodist maha ja hakkavad pükse jalga kiskuma. Tekib rüselemine.

«Tuli lahti! Tuli lahti Ruttu! Ruttu!» kiirustab Susi ja vehkleb kätega nagu kustutaks ta enese ümbert tuld.

«Kus on tuli? Härrastemaja põleb ehk?» hüüavad poisid läbisegi.

«Tohoo, tolapääd, unisilmad, kas te siis ei näe, et Ruudi kasti uks tuli lahti, ta peab mulle ruttu saia tooma. Mõistate lambapääd, mis tuli lahti.»

«Kuradi Susi! Varganägu niisugune!» Sõnatakse läbisegi. Õösegi ei anna see võsavillem sulle rahu; sööb ja karjub kogu öö, mõmiseb väike punajuukstega poiss pükse jalast kiskudes. «Jää, jää magama, ega ma selle eest saia sulle ikka anna, tahad seda, siis pead aluspükstes seitse korda ümber häärberi jooksuma ja kolm korda lumes kukerpalli laskma,» tähendab Susi irooniliselt.

«Kes su saia tahabki, vaata et sa ise täis saad, muidu võid veel lammaste kallale kippuda.» «Pea suu, Koodi Jaan, vaata roop seisab nurgas.»

«Saad ise kui suud ei pea,» sõnatakse mitmelt poolt.

Susi tahab veel midagi öelda aga vahepääl on Ruudi saiatükiga pärale jõudnud. Nagu näljane koer kahmab ta Ruudi käest saiatüki ja vajutab oma kollased hambad sellesse. Ühtlasi jutustab ta Ruudile sosinal oma vingerpusi loo ära. «Tõesti tore,» kiidab Ruudi, «sellega saab alles nalja.»

«Ei noh, ära räägi, ma kardan juba, et sa enneaegu naerma plahvatad» sõnab Susi viimast suutäit neelates. «Nüüd aga asja juurde!» lisab ta suud pühkides.

Kiiresti hüppavad mõlemad poisid voodist, aluspükstes ja särgis, nii nagu nad on, lähevad Kaasiku voodi poole, seisatuvad ja kuulavad hinge pidades. Kaasik magab sügavasti. Käed asetatud pää alla, suu lahti.

«Magab,» sosistab Susi.

«Magab vellike, suugi lahti,» kinnitab Ruudi.

«Näeb vist und?» arwab Susi.

«Näeb und jab — tulest ja veest!» täiendab Ruudi.

Poisid seisatuvad viivuks. Kuulavad, kas pole midagi kahtlast liikumas.

Kõik on aga vaikne . . . Tulekustutajad magavad norinal. Rott on pöranda all närimise lõpetanud.

«Paras silmapilk nagu loodud toredaks vaatemänguks!» ütleb Susi.

«Nagu vaikus enne tormi . . . vaikus enne naerutormi, eks ju?»

«Jah, kindlasti! Nüüd aga . . . tead mis . . .?»

Nende sõnade juures haarab Susi, Kaasiku voodiservast, Samuti toimib ka Ruudi. Nüüd lähevad nagu surnuga ukse poole, vaikselt hääletult. Susi ees, Ruudi taga, vahepeäl voodi magava Kaasikuga. Nad peatuvad ukse juures . . .

«Ruudi, tikke on?»

«Palitu taskus terve toos, eile alles ostsin.»

«Paberit kah?»

«Jah, säälsamas . . .»

«Too nad siia, tähendab mõlemad, paber ja tikutoos . . .»

Mine tasa . . . ruttu!»

Ruudi läheb palitu juurde. Kobab taskus ja läheneb Susile nõutavate esemetega. «Soo,» sõnab ta neid vaadeldes, «nüüd mine too kõõgist veepang. Aga tasa, ilma kolinata — tead, et õpetaja magab kõrvaltoas ja sinna kuuldu igi vähemgi kolin kindlasti.»

Ruudi poeb tasahiljukesi kööki. See on väike toake oma-päraste esemetega. Kõigepäält võib siin aga igal sammul kukkuda ja komistada, kord puuhalu otsa, kord veepange või jälle roobi külge. Kauase kobamise järele leiab ta viimaks veepangepliidi kõrvalt. Tulles komistab ta ukse juures — saab aga viimasel minutil uksepiidast kinni. Teises käes kõigub veepang.

«Kuradi märt! tasa olla. Sa võid sedaviisi mu suure plaani veel viimasel silmapilgul põrmustada,» noomib Susi. «Mis sa teeksid kui praegust õpetaja tuleks?» «Pistaks voodi alla ja jätaks pange ukse alla. . . Muud mitte midagi.» «Ära karda, õpetaja magab alati raskesti! Mäletad missugust «mürtsu» me tookord tegime. Õpetaja norskas, et seinad vibisesid. «Vana» ei kuulnud seda, võib julge olla,» julgustab Ruudi.

Susi seisab nagu arst meelemärkuseta haige juures. Käesolevad esemed — tikutoos ja paberitükk ei vasta küll arstiriistadele, kuid mine tea — omapärane arst, omapärased abinõud. Arevus ja ühtlasi meeleshää välgatab selle arsti tumedatest silmadest. Iga lihas on pingul nagu hüppevalmis kassil. Nii seisab ta ja kuulab. Kahtlused aga osutuvad asjatuks. Kipsu ega kõpsu pole kuulda. Kuid siiski ei lepi Susi nende tõsioludega ja vaatab kõöki. Ka siin pole midagi kahtlustavat häält. Kojamehe toas lööb kell kaks kõmavat pauku. Säalsamas häälitseb väikene laps. «Kõik on korras,» mõtleb ta endamisi ja astub magamistuppa.

«Ruudi, kustuta tuli. Sea tekk sängidele valmis,» käsutab Susi. Tuli kustub. Tuba täidab pimedus. Ruudi poeb rõõmutujus teki alla. Korraga välgatab tikutuli . . . Susi süütab Kaasiku varvaste vahel olevat paberitükki . . . Nõrgas valguses paisatab üleval Kaasiku pääkohal rippuv veepang, nõor ühendab seda magaja jalaga.

Valmis olles oma tööga, hüppab Susi kiiresti sängi: «Vaata nüüd . . . vaata nüüd!» sosistab ta Ruudile.

Mõlemad vingerpussimehed vaatavad hingepidades ukse poole, kust paistab väike tulesäde. Kuulda on mõlemate südametukset.

Tuli sööb ahnelt paberit. Iga sekundiga läheneb ta Kaasiku varvastele.

«Ligineb . . . ligineb . . . näe nüüd . . .»

Kõle karjatus täidab tuba. See on nagu mõrtsuka ohvriks langenud surija hüüd, lõikav, läbitungiv. Karjatusele järgneb raigin ja vee kobin, samal hetkel kuulduvad sammud. Uks avaneb, Ruudi ja Susi ehmatavad. Ilmub tulevalgus, kuid veepiisad kustutavad selle. Klaaslamp langeb klirinal põrandale.

«Ah sina kuradipoeg . . . saadana Susi . . . maduuss — vett pillud mardikas; sipelgakar. niisugune. Puruks teen sind. Puruks, puruks — ah!» hüüab Kaasik, nagu hullumeelne ja ta tugevad rusikad tabavad pimeduses kedagi, see langeb kolinal põrandale.

Kaasik on kaotanud enesevalitsemise täielikult. Vihatujus tormab ta maasoleja kallale ja hakkab sellele jalaga hoope jama. Suure müdina pääle ärkavad teised. Kuuldes Susi tembutamist hüüavad kõik nagu ühest suust: «Anna talle koeranahale. Anna talle, nii et mõjub. Kisu Susi lambanaha seest välja. Tublisti . . . tublisti.»

Mõned isegi tõusevad voodist, et ka mõnd vana võlga tasuda. Tõuseb hirmus kisa ja rabelemine.

Susi ja Ruudi on aga vaiksemad kui hiired. Ainus mõte: «mis nüüd saab!» läbistab nende aju.

«Hullumeelne!» tungib korraga peksetava buulilt. Poisid jahmatavad. See on õpetaja Andres Märtsoni hääl . . .

Rekordite tagajärjed, milliseid saavutati 1932 a. sügissemestril.

100 m jooks . . .	A. Õunap	aeg 12,00 sek.
400 " " . . .	— " —	" 59,4 "
1.500 " " . . .	V. Ahven	" 4,26 min.
3.000 " " . . .	— " —	" 10,20 min.
110 m tõkkejooks	E. Tanilov	" 21,4 sek.

Kõrgushüpe —	E. Tanilov	1,60 m
Kaugushüpe —	E. Kaiy	5,88 "
Kolmikhüpe —	E. Tanilov	12,02 "
Teivashüpe —	N. Kukkin	2,70 "
Kuulitõuge (noorte)	Visnapuu	13,38 "
Kettaheide	" E. Tanilov	33,88 "
Odaheide	" E. Tulp	47,43 "

4×100 teatejooks, koosseis: (Õunap, Visnapuu, Kaiy, Tanilov)
aeg 49,2 sek.

Ka Tartu Linna Tööstuskooliga pidas meie kool kergejõustiku võistlust rändkarika omandamiseks. Sel sügisel võitis meie kool teist korda karika.

Väljaandja T. L. T. M. „Seltskondlik Koondis.“

Vastutav toimet.: õpil. Joh. Grünvald. Tegev toimet.: õpil. Herbert Taube.
Korrektor: õpet. E. Adamson.
